

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΓΟΥΪΑΝΝΗΣ

Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΣ ΛΟΧΑΓΟΣ ΠΩΛ ΝΤΥΚΛΕΡ

Ένα άποκαλυπτικό άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Ζαν Νερβάν. Ποιές ήταν οι πιο άπαισιες κατεργαρίες της ΓουΪαννης. Τα έθιμα του τρομερού «Κορκωσιού» των κατέργων. Η άρνηση των κατεργωμάτων του Πωλ Ντυκλέρ. Το παράξενο νεκροταφείο της ΓουΪαννης. Πώς πουλιόταν τ' άλλοκοι στους καταδικούς. Τα σατανικά «κέλπα» των λαθρεμπόρων. Το παθήμα ενός άστυναρικού, κλπ.

ΤΟ Σαιν-Λωράν έκανα τη γνωριμία ενός επαληθευμένου. Δεν ειναι καθόλου υπερβολικός αυτός ο χαρακτηρισμός μου. Θα κούσετε την ιστορία του και θα με δικαιολογήσετε. Ήταν ένας αξιοσημείωτος στάσιμος στον ίδιο βαθμό, σωστά είκοσι χρόνια, και πού οι λίγες φορές έπαιζατο να εγκληματίσει τη ΓουΪαννη, και να ξαναγυρίσει στη Γαλλία. Είκοσι χρόνια είχε κάνει τους καταδικασμένους να τρέμουν όταν άκουγαν τ' όνομά του. Για να σας δείξω πόσο τον φοβόντουσαν, άρχει να σας αναφέρω ότι προτιμούσαν να γδαφθούν ζωντανά, παρά να πέσουν στα χέρια του. Τον λέγαν «Κορκώ», γιατί έκανε τον περιαιτισμό στο νεκροταφείο των κατέργων, διασκεδάζει με τις νεκροκεφαλές των πεθαιμένων καταδικασμένων ή έπινε κρασί με τους νεκροθάβτες, που ήταν οι μόνοι φίλοι του. Οι συνάδελφοί του κ' ατόλοι οι στρατιώτες τον απέφευγαν σαν τον διάβολο. Κινείτο δέν είχε βγήη κερδοσιμένος από τη φίλια του. Ήταν ό κυριός δάμον όλων των δυστυχισμένων, που μαρτυρούσαν στην κόλαση της ΓουΪαννης.

Η ελπίη ότι θα έφυγε άπ' τα κάτεργα έκανε και τους πιο τρομερούς εγκληματίες ν' ανασάνουν. Από περιέργεια λοιπόν θέλησα να κάνω τη γνωριμία του και πήγα και τον βρήκα στη σπηλι του. Με άνοθεχτηκε με τόσο κολακευκά λόγια, ώστε τον φοβήθηκα. «Όστόσο είχα τον κορυάιο να τον ρωτήσω :

- 'Ο λοχαγός Πωλ Ντυκλέρ ;...
- 'Ο άλλος ! μ' άπάντησε. Είμαι στις διαταγές σας.
- Ήθελε να σας παρακαλέσω, τού είπα, να δίνετε αυτό το μικρό δέμα στον κ. Αλιμπέρ Σοριέλ, τον συνάδελφό μου. 'Ορίστε για την διεύθυνσή του, στο Παρίσι.
- Το «Κορκώ» πήρε το δέμα, το ζήτησε στο χέρι του και κατόπι μου είπα :

—Θά το δώσω την ίδια κόλαση μέρα της όρφέας μου. "Α ! Δεν φαντάζεστε πόσο είμαι ευχαριστημένος που θα γυρίσω στη Γαλλία !.. Θ' άγοράσω ένα ένα άμορφο σάπι, θα παρουτηθώ από το στρατό και θα ζήσω ευτυχισμένος. Αυτό ήταν το μοναδικό όνειρο της ζωής μου. Αυτό μ' έκανε να έρθω στη ΓουΪαννη.

- Γιατί είδικώς στη ΓουΪαννη ; τον ρώτησα.
- Γέλασε πονηρά και με ζήτησε σαν να είχα πέσει από τα σύννεφα.
- Δέν άκούσατε λοιπόν τίποτε για μένα ; Δέν με κατηγορούσε κανείς ;
- Δέν έχω ιδέα ! τού άπάντησα όσο μπορούσα με άβδη.
- Κ' όμως, θα έπρεπε τουλάχιστον να σας είχαν πη ότι είμαι ό πιο πλούσιος άνηφορος της ΓουΪαννης. Στα κάτεργα, ένδο οι άλλοι πεθαινοιν από τις στερησεις, έγώ έγινα εκατομμυριούχος !..
- Πώς τα καταφέρατε ; άπόρησα.

Το «Κορκώ» μου έφίξε μια καχύποκτη ματιά. Το άποκρυπτικό πρόσωπό του είχε πάρει μια τόσο άπαισία έκφραση, ώστε έννοιισα να τρυκωνόμναι ή τούχες μου. Φαίνεται όμως ότι δέν κατάλαβε γά πο ό λόγος του είχα κάνει αυτή την ερώτηση κ' ότι μόνον από άπλή περιέργεια τον ρωτούσα. Μ' άπάντησε λοιπόν :

—Ήξερα να βιανοποιά τις άδυναμίες των κατεδικωμένων, να τους κάνω να λησμονούν τα βίσιανά τους και κατόπι να τους παραδίνω στο δικαστήριο. Έτσι τους έβλεπα μια και καλή τού σπάνια τους και τους έστελνα στους φίλους μου τους νεκροθάβτες να τους περιποιηθώ.

'Ο Πωλ Ντυκλέρ, από την ώρα που τον είχα έπισκεφθί, δέν έκανε άλλη δουλειά από το να πίνει ένα δυνατό ρακί, βιανό να σκοτώση και ταύρο. Αυτό φαίνεται τού είχε λύσει τη γλώσσα. Όταν κατάλαβα λοιπόν ότι ήταν μεθυσμένος, τού είπα με θαυμασμό :

- Ντυκλέρ, είσαι σπουδαίος άνθρώπος !...
- Μπρόβο ! μ' άπάντησε. Είστε κ' ένδο μια άλήθεια... Και βέβαια είμαι απούδαος ! Άκουσε να σας διηγηθώ την ιστορία μου, για να έδωε ποός εινε ό Ντυκλέρ.

Και τού «Κορκώ», άφού άδειασε καλά τού ποτήρι του, μου άποκάλεψε ώλες τις άνατροχιαστές άτιμιές του.

—Όταν ήρθα δώ κ' είκοσι χρόνια στη ΓουΪαννη, ήμουν ένα κοιτογνή, μου είπα. Όλη μου ή σκέψη ήταν πως να εργάζομαι για τη διατήρησι της ήσυχίας και νατροσεχό αυτά τα «καλλιές», τους καταδικούς, που σφάζόντουσαν άναμετάξή τους. Νούσι ότι ή πατρίδα θ' άνατάμει τις ύπηρεσίες μου και θα με προσβάσει. Μά δέν βιανόσαι ! Άκόμη περιμένω την προαγωγή μου. Έβλεπα τους άλλους συνα'έλκους μου και τούς στρατάδες ν' εοδεύον ένα σωρό λεφτά κ' ένκινο τον καιρό δέν μπορούσα να καταλάβω πού τα βριόσαν. Έχασα ένα χρόνο ν' παιδεύομαι για να κάνω τού καθήνον μου. Όλοι γελούσαν μαζί μου. Άκόμη κ' αυτός ό διοικητής της ΓουΪαννης. «'Αν έξκαλουθήσεαι να είσαι τόσο άσπρηός με τους καταδικούς, μου έλεγε, δέν θα καταφέρεις ποτέ να ξαναγυρίσεις στη Γαλλία. Θά σε «καθαρίσουν» κυριά νύχτα και θα σε στείλουν άναύα στον άλλο κόσμο. Σκέπτηκα τότε ότι έπρεπε να βάλω στο χέρι όλους αυτούς τους κατεργαρίες. Άλλά με πού τρόπο ; Έσταξα μάτια τού κεφάλι μου να βρω καμιά ατία, μά δέν τα καταφέρανα. Μία μέρα όμως έντυξε να παρακολούθησι τη δίκη ενός καταδικώ. Κατηγορούσε ότι είχε βροβή μεθυσμένος. Ή δίκη του κράτησε δυό λεπτά τις ώρες. Δέν τον άφησαν να πη ούτε λέξη. Τον κατέβασαν σε δυό χρόνια φυλάκι, έπειδή ήταν ή πρώτη φορά. Άν τού έβιανόσε, ή ποιηή του θα ήταν μεγαλίτερη. Και τότε μου ήρθε μία ιδέα. Κατόρθωσα να συνεννοηθώ με μερικούς ναυτικούς και με δυό τρεις δεσμοφύλακες της έμπιστοσύνης μου κ' άρχισα την έπαρμολή του σχεδίου μου. Έφερα κρυφά ένα σωρό βαρέλια με φτηνό ρακί και τού μοίωσα στους διάφορους καταδικούς των κατεδικωμένων. Άυτοί οι άνθρώποι γά ν' άποκτήσουν μια μοιότητα πλήθοναν όσο τους ζήτοσαν. Έφτυσαν να μιά πο'ούν και τα ρούχα τους. 'Ο διοικητής της ΓουΪαννης κ' οι άλλοι άξιωματικοί άναστατώθηκαν. Οι καταδικώ δέν τους λογάριζαν πειά, σάπιοναν τους φίλακες και προτιμούσαν να πεθάνουν παρά να στερηθούν τού αίματός. Ή δουλειές μας πήγαναν περιέφρμα. Τρεις φορές τού χρόνο ένα καθα σταματούσε τη νύχτα σε μία έρημη άκτή της ΓουΪαννης, άδειάζε τού φορτίου του και τού πλήθονα του τού έκορθε στις σπηλιές των βράχων. Κοιτά άτ' αυτούς περνούσε ό έρμόσιος που έννοσε τους διάφορους καταδικωμένους των κατεδικωμένων. Κάθε πρωί λοιπόν έγώ φροντίσα ν' αναλαβάνω τη μεταφορά τού ψωμιού και των άλλων τροφίμων. Περνούσα από ένκινο τού μέρος με τους συντρόφους μου, παίρνω τού αίμακό και κατόπι τού μεταφέρωμε στο νεκροταφείο.

- Στο νεκροταφείο ; άπόρησα.
- Βέβαια. Οι φίλοι μου οι νεκροθάβτες τού έκρυβαν μέσα στους τάφους. Άυτοί οι τάφοι ήσαν ή άποθήκες μας. Κανείς βέβαια δέν μπορούσε να φαντασθί τις κριτίες μας ! Όλες ή έφρενες τού δόκητου δέν άνεκαλύψαν τίποτε. Για να σταματήσι τέλος τα εγκλήματα που έκαναν μεθυσμένοι οι καταδικώ, άναγκάσθηκε να τους τιμωρή με την ποιηή τού θανάτου. Δέν πωρούσε μέρα που να μην έκτελεσθί κ' ένας καταδικώ. Οι νεκροθάβτες άρχισαν να δυσανασχετούν και να μονομιμήζον για την πολλή δουλειά. Για να τους ελαπάσω, τους έκορφα ένα έπίδομα. Πέρα

...Τους παρέδιδα στους δικαστάς κ' άπ' κεί στη δήμιο...

σαν σωστά δέκα χρόνια, χωρίς κανείς να με ύπαυευσθη. Στο τέλος όμως κάποιος άστοιχικός, από τις φλυαρίες μερικών καταδίκων, ανακάλεσε ότι ένας αξιωματικός ήταν επί κεφαλής αυτής της στείρας των λαθροφύλων. Μά δεν ήξερε τ' όνομά μου. Για να γλυτώσω από την περιέργειά του, έγραψα μερικές μποτιλίτες και στη σπηλιά του και τον κατήγγειλα στον διοικητή. Έτσι ο περιεργός συνάδελφος πλήρωσε με δυό χρόνια φυλακή αυτή την άνοχησία του. Κατόπιν άρχισα να καταγγέλλω κι' αυτούς τους καταδίκους, οι όποιοι φυσικά δεν ήξεραν ότι έγω τους πουλούσα τ' αλκοόλ. Κι' έπειδή ήμουν ο μόνος που ήξερα πού το έκρυβαν, τους ανέκαλιπτα άμέσως και τους παρέδωχα στους δικαστές κι' από κεί στο όθιμο. Όλοι οι έγκληματίαι δωτέρα με φοβούνταν σαν το διάβολο. Κανείς όμως δεν τόλμησε να με πειράξη. Ήξεραν ότι άρκοισε να τους καταγγείλω για χρήση αλκοόλ, γιά να πέσουν στα γέλια τού δήμιου.

—Άλθινα, δεν μου λές, Ντικλέρ, τόν φρίτρω γεμάτος φρίκη, που έζουβαν οι κατάδικοι το αλκοόλ ;

—Στό καπέλλο τους, μ' απάντησε χαμογελώντας το 'Κορούας'. Οι σύντροφοί μου τούς είχαν προμηθεύσει φράδινα καπέλλα, όμοια με τόν κατήγον, με τή διαφορά ότι είχαν διαλό τεπέ. Μέσα εκεί μπορούσαν να κρύφουν εκατό δραχμια αλκοόλ...

—Είσαο τρουζέρ, Ντικλέρ ! τού είπα. Σού άβίξει πού έκανεσ λεητά. 'Ο Πάλ Ντικλέρ δεν μ' απάντησε. Τό βλέμμα του είχε θολώσει από τόν ρυτί. Και ξαφνικά άρχισε να γελάει, μ' ένα τόσο άνατριχαστικό γέλιο, πού με πάγωσε. Σηκώθηκα και θέλησα να φύγω. Μά ο Ντικλέρ τραβώντας μου έφραζε τόν όθιμο.

—Στάσου, φιλαρέμο μου. Έξωό να σου πώ και κάτι άλλο πού σ' ενδιαφέρει...; μου είπε ειρωνικά.

—Μέ τ' απάντησα λοιπόν τόσο κοντού, όστε να σ' άφήσω να φύγης από δωτέρα, γιά να τρέξεις να τ' άβίξει ;

—Με φαντάζεσαι λοιπόν τόσο κοντού, όστε να τ' άφήσω να φύγης από δωτέρα, γιά να τρέξεις να τ' άβίξει ;

Και πριν να προφτάσω να τόν άποδώσω, άδειασε τόν πιστόλι του έπάνω μου. Σάθηκα ός έκ θυάματος από τόν θάνατο. 'Η σφαίρες σφύριζαν τόσο κοντά στ' αυτιά μου, όστε παρ' όλιγο θά μ' είχαν σκοτώσει. Είχα τήν ψυχραμια όστόσο να τρέξω πρός τήν έξοδο τής σπηλιάς του και να γλυτώσω από τή χείρα του. Μά δεν τόν κατήγγειλα στό διοικητή. Φοβήθηκα τήν εκδίκηση τόν συνενόχου του κι' αυτούς άκόμη τους καταδίκους, πού έξ αίτιας μου θά έχαναν τόν αλκοόλ. Έτσι τόν άφήσα να φύγη άνένανχλητος γιά τή Γαλλία. 'Ο Πάλ Ντικλέρ ήταν ο μεγαλύτερος επαγγελματίας, πού γνώρισα στη Γουάνινη.

ZAN NOPMAN

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

—Λένε πως στο ράσο δεν κάνει τόν καλύτερο. Αυτή ή παρουσία ίσως γνάσι σωστή γιά τους καλύτερους, είνε πούλ φρέσκη όμοια γιά τούς άλλους ανθρώπους στη σημερινή κοινωνία.

—Έξαινο πού τό χαρακτηρίζουμε ός άδύνατο να γίνη, δεν είνε και πού δεν μπορούμε να τό κάνουμε, αλλά κάτι πού δεν θέλουμε να κάνουμε.

—Ή ήτε μου γιά ποιές άρετές κινάται ένας άνθρωπος και θά σής πώ τή ελαττώματά του.

—Μόλις αγαπήσουμε έναν άνθρωπο, παύουμε να βλέπουμε τή ελαττωματά του. Έτσι έξηγείται γιάτί όλοι μας δεν βλέπουμε τή δικιά μας ελαττώματα.

—Οι άπελπισμένοι δεν μπορούν να έμποδίσουν κανένα να έλιπεί κι' ή έρωτικές προσέσεις δεν θροφάμεσαν κανένα από τήν ανάγκη της άγάπης. Γι' αυτό υπάρχουν πάντα και θά υπάρχουν εντιχιαιμένες στιγμές στη ζωή.

—Όταν είνε κανείς νέος, ο έρωτας γ' αυτόν είνε ένα κικό πού προσέζει ευχαρίστο. Άργότερα ο έρωας καταπτά με ευχαρίστο, πού προσέζει κακό.

—Κανείς δεν γνωρίζει τις γυναίκες, γιάτί έκείνοι τους άποίους αγαπούν τις βλέπουν από πολύ κοντά και έκείνοι τους άποίους δεν αγαπούν τις βλέπουν από πολύ μακριά.

—Μή μμειστήτε τους ανθρώπους πού χάνουν τόν καιρό τους μελετώντας τις γυναίκες. Άρκεσθήτε να τις αγαπάτε μονάχα.

—Αν δεν ύπαρχαν γυναίκες πάνω στη γή, όλοι οι άνθρωποι θά ήσαν άγγελοι. Θα στενοχωριόντουσαν όμως υπερβολικά !..

—'Ο έρωτας δίνει πνεύμα και στην πού ήλιπία γυναίκα και γι'αυτά ήλιπία και τόν πού πνευματώδη άνδρα. Πολύ σπάνια όμως αυτός θά λιπθή γ' αυτή του τήν κατάντια.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

'Ο λοχίας : (έρωτά έναν στρατιώτη). — Τί ήσουν προτού έρθεις στό στρατό ;

'Ο νεοσύλλεκτος (μ' άναστεναγμό). — "Ήσουν... ήσυχος κι' εύτυχής, π'ό λοχία !.."

'Ο κ. Μπράουν καλεί στό τηλέφωνο τόν φρενοκομικό και ρωτάει : —Μή τυχόν σάς έμνησ κανέναν τρέλλο ;

—'Όχι, γι'ατί ;

—Γι'ατί κάποιος άπέγαγε τή γυναίκα μου !.."

—Έξέρεις, ο Σμιθ ήταν άγνώριστος. Άφησε τή γυναίκα του και τό μιστάκια του να μεγαλώσουν. Τόν είδα χθές.

—Και πώς τόν άγνώριστο ;

—Κατό τήν όπαρέλλα μου, πού μου έδωσαν πέρσι !.."

Κάποιος ρωτάει ένα ναύτη : —Δεν πιστεύω, παλιάρη μου, να είσαι από κείνους τούς ναύτες, οι όποιοι έχουν από μιά σύζυγο σε κάθε λιμάνι τού κόσμου, ή ;

'Ο ναύτης.—'Όχι, κύριε, γι'ατί υπάρχουν άκόμη πολλά λιμάνια, στα όποια δεν ήτυχε να πάω !.."

'Ενας άνθρωπος μπαίνει έξαλλος σ' ένα φαρμακείο.

—Άθεόραβε ! φωνάζει στό φαρμακοπού. Γά σονάκια πού μου πούλησες γιά τόν πονοκέφαλο ήταν άρσενικό !.."

—Πώς ; άπαντά ο φαρμακοπού. Άρσενικό ; Τότε...μολό χροσούτατε άκόμη ένα στήλιν !.."

Μεταξύ φίλων : —Νομίζω, φίλε μου, πώς ο άρκαβόνας σου τραβάει πολύ. Γιάτί δεν τήν παίρνεις πιά τήν παρέλλα ;

—Τό σκέφτηκα ! Μά αν τή παντρευθώ, πού θά ... περνώ κατόπιν τις βουδές μου ;

—Έξέρεις, ο Μπράουν άφηνει τή γυναίκα του να διευθύνει τήν αυτοκινητό του. Γιάτί ;

—Μά γιάτί, υποθέτω, πώς ή καυσόχημο αυτοκινητό θέλει ή καυσόχημα σύζυγο !.."

Μέσα στην όμάχη, ένας διαβάτης ρωτάει έναν άλλον :

—Βεβαίως ! Άν πάτε όλοσθα, θά πέσετε στον ποταμό !.. Μόλις βγήκα κι' έγω από κεί μέσα !.."

'Ο άστειροβλάκας.—Πούσ από σάς όδηγούσε, τή στιγμή πού συγχροστικατε με τ' άλλο αυτοκινητό ;

Οι τρεις μεθυσμένοι.—Κανείς ! Καθώμαστε κι' οι τρεις στό πίσω κάθισμα !.."

'Ο κύριος παρατηρεί τόν χαρούμενο ύφρος τής άσηπείρας του και τήν ρωτάει :

—Τί σου σινάθη, Τζέν ; Φαίνεσαι ευχαριστημένη σήμερα..."

—Χθές τόν βράδι, κύριε, πού είχα έξαλλο, πήγα σ' ένα ντινάκινο και ένας νέος έλαοχρωματίστη μου ζήτησε να γίνω γυναίκα του.

—Α ! αυτό είνε άληθεια ευχαρίστο ! άπαντά ο κύριός της. Και πώς λέγεσαι αυτός ο νέος ;

—Δεν ξέρω ! άπαντά ή Τζέν με ύφρος προσθεβλημένο. Φανταστικατε πώς ήμια τόσο πρόστιχη, όστε ν' άρξισω άμέσως τ'αίτους έρωτήσεις ; !.."

'Ο Μπράουν.—'Ο καίμενος ο Μπόλκς έκανε δυό άτυχιές γάμους.

'Ο Σμιθ.—Τί πού λές !.. Τόν καίμενο !.."

'Ο Μπράουν.—Ναι ! 'Η πρώτη γυναίκα του τόν έγκατέλειψε κι' ή δεύτερη...δεν ένοιού να τού δώσει τόν διαζύγιο !.."

'Η άζόρταχη γυναίκα.

'Εξείνος.—Κατά τή γνώμη σου, πούσος είνε έκείνος ο όποιος έχει δυι φίλοι.

'Εξείνη.—'Όχι, Πλάσος είνε έκείνος πού έχει όσα θά ήθελα έγω να είχα !.."

Άπορίες :

—Γιάτί κλαίει καμιά φορά στούς γάμους ;

—Μά υποθέτω πώς όσο είνε παντρωμένοι, άρξίζουν πρώτα, και κατόπιν τούς μμούντα κι' ο άλλη !.."

'Εξείνη.—Μάθασα σ' ένα περιόδο πώς μερικοί άνάπαιθοι είνε τρέλλοι.

'Εξείνος.—Ναι ! Μή τή διαφορά πώς οι παντρωμένοι είνε όλοι τρέλλοι !.."